

GONIENIE (5) *sb n*

o oraz pierwsze e jasne; końcowe e z tekstu nie oznaczającego -é (Cn oba e pochylone).

sg N gonieni(e) (1). ◇ G gonieni(a) (1). ◇ I gonieniem (1). ◇ L gonieniu (1). ◇ pl A gonieniã (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde bez cytatu.

1. Bieg za kimś (lub za czymś), by go ująć lub stoczyć z nim bitwę; ściganie, pościg; *consectatio*, *insecutio* Cn (3) : á łam fię z łwoimi ná Niemcow goniących w ciálnym mieyfcu zászadził/ których łpracowanych gonieniem gdy w záfadkę przyłzli łnádnie do iednego pobiał/ połiekł *StryjKron* 492.

Wyrażenie: *praw.* »gonienie łladu« (1): yełlibi [...] społfobem gonyenya szladv, bez łłftow starołthi granicze, zyemye, ony do cthori włchetł yąnt był ma bicz pytan dla ktory prziczini włchetł. *MetrKor* 40/825.

Szereg: »ciągnięnie albo gonienie« (1): Wiele tych fortelów bywa/ ktorymi nieprzyaciółá nieopátrznego łáčno pożyć/ zwłázczá w ciągnięniu álbo w gonieniu. *BielSpr* 27.

2. Zawody, turniej, potykanie się (zwłázczá rycerskie) (2) :

Wyrażenie: »gonienie na ostre« (1): Hippomachia, Bitwá á potikánie z koni Gonienie ná ołtre. *Mącz* 156c.

Szereg: »gonienie, zapasy« (1): Potym rozmaíte gry/ gonienia/ zápafy/ y kugłárłtwo / ktho co vmiał/ vkázowano/ ku pocżciwołci krolewłkiey. *BielKron* 375v.

Synonimy: 2. bitwa, igrzysko, potykanie, turniej, turnir, zapasy, zapałnictwo, zawod.

Cf [GNANIE], GON, GONIĆ, GONITWA, GOŃBA, GOŃCZA